

41

ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΝΟΧΙΚΟ

Αριθμός Απόφασης
2114 /2024
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αποτελούμενο από τον Δικαστή Κωνσταντίνο [REDACTED] Εφέτη, τον οποίο όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Εφετείου Αθηνών και από το Γραμματέα [REDACTED]

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στην Αθήνα, στις 11-05-2023 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των εκκαλούντων: 1) [REDACTED] Αττικής, οδός [REDACTED] και 2) ετερόρρυθμης εταιρείας με την [REDACTED], που εδρεύει στο Μοσχάτο Αττικής, [REDACTED] και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίοι κατέθεσαν προτάσεις και εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους [REDACTED]

Του εφεσίβλητου: [REDACTED] με Α.Φ.Μ. [REDACTED] οποίος κατέθεσε

προτάσεις και εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο του Κωνσταντία Ζαρκαδούλα, η οποία ανακάλεσε τη δήλωση κατ' άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ, που είχε υποβάλει.

Οι ενάγοντες και ήδη εκκαλούντες ζήτησαν να γίνει δεκτή η από 25-07-2017 αγωγή τους κατά του εναγόμενου και ήδη εφεσίβλητου, που κατατέθηκε στη γραμματεία του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών με

Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με την με αριθμό 6634/2020 οριστική απόφασή του (τακτική διαδικασία) απέρριψε την αγωγή.

Οι εκκαλούντες προσέβαλαν την πιο πάνω απόφαση με την από 14-12-2021 έφεσή τους, που κατατέθηκε στη γραμματεία του Πρωτοδικείου Αθηνών με αριθμό [redacted] και στη γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου [redacted] και η συζήτησή της προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας απόφασης.

Κατά την εκφώνηση της υπόθεσης στη σειρά της, από το σχετικό πινάκιο, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους με τις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Η υπό κρίση έφεση των εκκαλούντων - εναγόντων κατά της με αριθμό 6634/2020 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, η οποία εκδόθηκε αντιμωλία των διαδίκων κατά την τακτική διαδικασία και απέρριψε την από 25-07-2017 και με Α.Κ.Δ. [redacted] αγωγή τους, αρμοδίως φέρεται για να συζητηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού (άρθρο 19 ΚΠολΔ) και έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα, αφού η εκκαλουμένη απόφαση επιδόθηκε, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 143 παρ. 1 ΚΠολΔ, στον πληρεξούσιο δικηγόρο των εκκαλούντων [redacted] στις 17-11-2021 (βλ. τις με αριθμό 1796B'/17-11-2021 και 1797B'/17-11-2021 εκθέσεις επίδοσης της Δικαστικής Επιμελήτριας της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών, με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών, [redacted] και αυτή

2° φύλλο της με αριθμό 2144 /2024 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.

κατατέθηκε από τους τελευταίους στη Γραμματεία του εκδόσαντος την πιο πάνω απόφαση Δικαστηρίου στις 14-12-2021, ήτοι εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας των τριάντα ημερών από την επίδοση της απόφασης (άρθρα 495 παρ. 1 και 2, 499, 511, 513 παρ. 1β', 516 παρ. 1, 517 και 518 παρ. 1 ΚΠολΔ). Περαιτέρω, για το παραδεκτό της έφεσης, οι εκκαλούντες κατέθεσαν κατ' άρθρο 495 παρ. 3Α περ. β' του ΚΠολΔ το νόμιμο παράβολο, ποσού εκατό (100,00) ευρώ, όπως προκύπτει από το με αριθμό 44439902795202140088/2021 ηλεκτρονικό παράβολο του Υπουργείου Οικονομικών. Πρέπει, επομένως, η έφεση να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω, κατά την ίδια ως άνω διαδικασία, ως προς το παραδεκτό και βάσιμο του μοναδικού της λόγου (άρθρο 533 παρ. 1 ΚΠολΔ). Όσον αφορά το αίτημα των εκκαλούντων, που υπέβαλαν με τις προτάσεις που κατέθεσαν ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, να αναβληθεί η συζήτηση της κρινόμενης έφεσης μέχρι να εκδοθεί αμετάκλητη απόφαση επί της από 02-03-2017 έφεσής τους και των από 13-12-2021 πρόσθετων αυτής λόγων, που έχουν ασκήσει κατά της με αριθμό 60/2017 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών και πρόκειται να συζητηθούν ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών κατά τη δικάσιμο στις 15-12-2023, έτσι ώστε να επιτευχθεί η ορθή εκτίμηση της διαφοράς, πρέπει να απορριφθεί, αφενός μεν, διότι η διάγνωση της διαφοράς, που εκκρεμεί ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού και αφορά τη βασιμότητα της ένδικης αγωγής ως προς το κεφάλαιό της περί χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, η οποία εδράζεται σε αδικοπραξία λόγω απάτης στο δικαστήριο, που έλαβε χώρα κατά την εκδίκαση της μισθωτικής αγωγής που ο εφεσίβλητος - εναγόμενος άσκησε κατά των εκκαλούντων - εναγόντων ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών, δεν εξαρτάται, για τους πιο κάτω αναφερόμενους λόγους, από το αποτέλεσμα της αμετάκλητης απόφασης που θα εκδοθεί επί της πιο πάνω έφεσης και των πρόσθετων αυτής λόγων που έχουν ασκηθεί κατά της προαναφερόμενης απόφασης (ΑΠ 395/2015, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 197/2015,

ΤΝΠ Νόμος, ΕφαΘ 433/2021, ΤΝΠ Νόμος, ΕφαΘ 1587/2013, ΤΝΠ Νόμος, ΜονΕφΠατρ 371/2021, ΤΝΠ Νόμος), αφαιτέρου δε, διότι θα επιφέρει παρέλκυση της παρούσας δίκης.

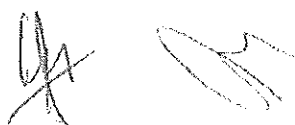
Από τις διατάξεις των άρθρων 298, 299, 330, 914 και 932 ΑΚ προκύπτει, ότι η αδικοπρακτική ευθύνη προς αποζημίωση ή/και προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης προϋποθέτει συμπεριφορά παράνομη και υπαίτια (γενεσιουργός λόγος ευθύνης), επέλευση περιουσιακής ζημίας ή/και ηθικής βλάβης και ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συμπεριφοράς του δράστη και της περιουσιακού ή μη χαρακτήρα ζημίας. Παράνομη είναι η συμπεριφορά που αντίκειται σε απαγορευτικό ή επιτακτικό κανόνα δικαίου, ο οποίος απονέμει δικαίωμα ή προστατεύει συγκεκριμένο συμφέρον του ζημιωθέντος, μπορεί δε η συμπεριφορά αυτή να συνίσταται σε θετική ενέργεια ή σε παράλειψη ορισμένης ενέργειας. Η παράλειψη, ως όρος της αδικοπραξίας, συντρέχει, όταν υπήρχε ιδιαίτερη νομική υποχρέωση προφύλαξης του προσβληθέντος δικαιώματος ή συμφέροντος και αποτροπής του ζημιογόνου αποτελέσματος. Τέτοια νομική υποχρέωση μπορεί να προκύψει, είτε από δικαιοπραξία, είτε από ειδική διάταξη νόμου, είτε από την αρχή της καλής πίστης, όπως αυτή διαμορφώνεται, κατά την κρατούσα κοινωνική αντίληψη, που απορρέει από τα άρθρα 281 και 288 ΑΚ (ΑΠ 16/2024, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 314/2024, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 328/2023, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 63/2022, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 354/2022, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 459/2021, ΤΝΠ Νόμος). Υπαίτια, είναι η συμπεριφορά που επιτρέπει να αποδοθεί στο δράστη προσωπική μομφή, δηλαδή η υπαιτιότητα βασίζεται στον ψυχικό δεσμό του δράστη με την αδικοπραξία. Αμέλεια, ως μορφή υπαιτιότητας, υπάρχει, όταν δεν καταβάλλεται η επιμέλεια που απαιτείται στις συναλλαγές, δηλαδή αυτή που αν καταβαλλόταν, με μέτρο τη συμπεριφορά του μέσου συνετού και επιμελούς ανθρώπου του κύκλου δραστηριότητας του ζημιώσαντος, θα καθιστούσε δυνατή την αποτροπή του παράνομου και ζημιογόνου αποτελέσματος, εξαιτίας δε της παράλειψης αυτής, ο δράστης είτε δεν προέβλεψε την επέλευση του εν λόγω αποτελέσματος είτε προέβλεψε μεν το ενδεχόμενο επέλευσής του, ήλπιζε όμως ότι θα το αποφύγει (ΑΠ 266/

3^ο φύλλο της με αριθμό 2144/2024 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.

2021, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 78/2020, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 410/2020, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 827/2020, ΤΝΠ Νόμος). Αν, όμως, η ζημία οφείλεται σε υπαιτιότητα του ίδιου του παθόντος δεν δικαιούται αποζημίωση, ενώ σε περίπτωση συντρέχοντος παισιματός του το δικαστήριο μπορεί, σύμφωνα με το άρθρο 300 ΑΚ, να μην επιδικάσει αποζημίωση ή να μειώσει το ποσό της (ΑΠ 266/2021, ο.α., ΑΠ 827/2020, ο.α., ΑΠ 209/2017, ΤΝΠ Νόμος). Αιτιώδης σύνδεσμος υπάρχει, όταν η πράξη ή η παράλειψη του ευθυνόμενου προσώπου κατά το χρόνο και με τους όρους που έλαβε χώρα ήταν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, ικανή και μπορούσε αντικειμενικά να επιφέρει, κατά τη συνηθισμένη και κανονική πορεία των πραγμάτων και χωρίς τη μεσολάβηση άλλου περιστατικού, το συγκεκριμένο επιζήμιο αποτέλεσμα που επήλθε (ΟΛΑΠ 2/2019, ΧρΙΔ 2019.504, ΟΛΑΠ 18/2004, ΝοΒ 2005.61, ΑΠ 16/2024, ο.α., ΑΠ 314/2024, ο.α., ΑΠ 55/2023, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 258/2023, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 560/2022, ΤΝΠ Νόμος). Όσον αφορά τον προσδιορισμό της ακριβέστερης έννοιας του αιτιώδους συνδέσμου, με βάση τη θεωρία της πρόσφορης αιτίας, από τις πολλές αιτίες που συνέβαλαν στην επέλευση της ζημίας, ξεχωρίζει εκείνη, η οποία θεωρείται ως κρίσιμη ή πρόσφορη (*causa adaequata*). Πρόσφορη θεωρείται η αιτία τότε μόνο, όταν είχε γενικά την τάση και ήταν ικανή, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων και τη κοινή ανθρώπινη πείρα, να προκαλέσει τη ζημία (ΑΠ 719/2012, ΧρΙΔ 2013.23). Το ζήτημα τούτο κρίνεται εκ των προτέρων και ποτέ εκ των υστέρων (ΑΠ 16/2024, ο.α., ΑΠ 314/2024, ο.α., ΑΠ 55/2023, ο.α., ΑΠ 813/2019, ΕΕμπΔ 2019.861, ΑΠ 719/2012, ΤΝΠ Νόμος). Δηλαδή, πρόσφορη θεωρείται η αιτία, η οποία δεν προκάλεσε απλώς κατά λογική αιτιότητα τη ζημία (υπό την έννοια της *condicio sine qua non*), αλλά είχε γενικώς την τάση και την ικανότητα να οδηγήσει σε αυτήν, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, εντεύθεν δε ζημία προκληθείσα από απρόοπτο, τυχαίο ή έκτακτο περιστατικό ή μη οφειλόμενο στην ιδιομορφία της συγκεκριμένης περίπτωσης και όχι στη «γενική τάση» του όρου, δεν

θεωρείται συνδεόμενη κατά τρόπο πρόσφορο με αυτόν (ΜονΕφΑθ 2668/2021, ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑθ 232/2019, ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑθ 2249/2002, ΕΛΛΔνη 2003.218, ΜονΕφΠειρ 63/2023, ΤΝΠ Νόμος, ΕφΠατρ 253/2008, ΑχαΝομ 2009.74, Μ. Σταθόπουλος στην ΕρμΑΚ Γεωργιάδη - Σταθόπουλου, Τόμος ΙΙ, Γενικό Ενοχικό, Έκδοση 1979, άρθρα 297-298, αριθμ. 50, σελ. σελ. 74-75). Έτσι, ζημία που οφείλεται στην ιδιομορφία της συγκεκριμένης περίπτωσης και όχι στη γενική τάση του όρου δεν θεωρείται ότι συνδέεται κατά τρόπο πρόσφορο με αυτόν. Επομένως, όταν η υποθετική εξέλιξη των πραγμάτων αυτών εξαρτάται και από τη συμπεριφορά άλλου προσώπου, όπως π.χ. του θύματος ή από την βούληση της αρχής, δεν υφίσταται πρόσφορη αιτία της προκληθείσας ζημίας από την αδικοπρακτική συμπεριφορά (ΑΠ 1084/2013, ΧρΙΔ 2014.117). Επίσης, είναι ενδεχόμενο η αιτιώδης συνάφεια να διακοπεί, οπότε δεν οφείλεται αποζημίωση από τη μετά τη διακοπή περαιτέρω σειρά των γεγονότων. Τέτοια διακοπή επέρχεται, όταν το γεγονός ήταν, κατά τη συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων, ικανό να επιφέρει και θα επέφερε το επιβλαβές αποτέλεσμα, πλην, όμως, τούτο δεν επήλθε από το γεγονός αυτό, γιατί επήλθε άλλο γεγονός, εντελώς άσχετο προς το προηγούμενο, το οποίο επέφερε το επιβλαβές αποτέλεσμα (ΑΠ 1479/2013, ΤΝΠ Νόμος). Η διακοπή του αιτιώδους συνδέσμου έχει ως προϋπόθεση την παρεμβολή άλλων μεταγενεστέρων όλως εξαιρετικών και απρόβλεπτων γεγονότων, ιδίως δε ενεργειών τρίτων προσώπων (ΑΠ 16/2024, ο.α., ΑΠ 999/2010, ΤΝΠ Νόμος). Η αιτιώδη συνάφεια διακόπτεται λοιπόν και αίρεται η περαιτέρω ευθύνη του υπόχρεου, αν επήλθε άλλο γεγονός εντελώς απροσδόκητο προς το προηγούμενο, το οποίο επέφερε το επιβλαβές αποτέλεσμα. Δεν εξετάζονται οι ατομικές δυνατότητες και γνώσεις του συγκεκριμένου βλάπαντος, αλλά η δυνατότητα πρόγνωσης του μέσου συνετού ανθρώπου (ΑΠ 16/2024, ο.α., ΑΠ 314/2014, ο.α., ΑΠ 55/2023, ο.α., ΑΠ 63/2022, ο.α., ΑΠ 354/2022, ο.α., ΑΠ 1564/2021, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1228/2019, ΤΝΠ Νόμος). Η θεωρία της πρόσφορης αιτιότητας, με την οποία περιορίζεται η ευθύνη για ζημιές που προκαλούνται από απρόσφορη αιτία (Μ. Σταθόπουλος στην ΕρμΑΚ Γεωργιάδη - Σταθόπουλου, ο.α., αριθμ. 50, σελ. 75), εφαρμόζεται στο πεδίο του ιδιωτικού δικαίου (ΜονΕφΘρακ 250/

4° φύλλο της με αριθμό 2144/2024 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.

2018, ΧρΙΔ 2019.35, Μιχ. Μαργαρίτης - Αντ. Μαργαρίτη, ΕρμΑΚ, άρθρα 297-298, αριθμ. 30 και 32, σελ. 260 και άρθρο 914, αριθμ. 29, σελ. 814). Σύμφωνα, επομένως, με την αρχή της πρόσφορης αιτιότητας (*causa adaequata*), που κρατεί στο πεδίο του ιδιωτικού δικαίου, αποζημιώνεται η ζημία, εάν συνδέεται και στην έκταση που συνδέεται με πρόσφορη αιτιώδη σχέση προς τη ζημιολόγο πράξη του υπαιτίου, πράγμα που υπάρχει, όταν η τελευταία (ζημιολόγος πράξη) δεν συνέβαλε απλώς ως αναγκαίος όρος (*conditio sine qua non*) στο επιζήμιο αποτέλεσμα, αλλά, κατά το χρόνο και υπό τους όρους που αυτή έλαβε χώρα, ήταν ικανή, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων και χωρίς τη μεσολάβηση έκτακτων περιστατικών, να επιφέρει τη συγκεκριμένη ζημία (ΑΠ 95/2023, ΤΝΠ Νόμος). Περαιτέρω, μορφή αδικοπραξίας συνιστά και η ποινικά κολάσιμη πράξη, όπως π.χ. η απάτη (ΑΠ 1145/2022, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 511/2016, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1364/2013, ΕΕμπΔ 2014.168, ΑΠ 731/2011, ΤΝΠ Νόμος). Ειδικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 386 παρ. 1 του ισχύσαντος μέχρι την 30-06-2019 ΠΚ, το οποίο εφαρμόζεται στην προκειμένη περίπτωση, με βάση τον αναφερόμενο στην αγωγή χρόνο τέλεσης εκ μέρους του εναγόμενου της πράξης της απάτης στο δικαστήριο (06-10-2018), «Όποιος με σκοπό να αποκομίσει ο ίδιος ή άλλος παράνομο περιουσιακό όφελος βλάπτει ξένη περιουσία πείθοντας κάποιον σε πράξη παράλειψη ή ανοχή με την εν γνώσει παράσταση ψευδών γεγονότων σαν αληθινών ή την αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση αληθινών γεγονότων τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών και αν η ζημία που προξενήθηκε είναι ιδιαίτερα μεγάλη, με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών». Από τη διάταξη αυτή προκύπτει, ότι για τη στοιχειοθέτηση του υπαλλακτικώς μικτού εγκλήματος της απάτης απαιτούνται: 1) παραπλανητική συμπεριφορά του δράστη, η οποία συνίσταται είτε στην παράσταση ψευδών γεγονότων ως αληθινών, είτε στην αθέμιτη απόκρυψη, είτε στην παρασιώπηση αληθινών γεγονότων, 2) πρόκληση στον παθόντα, από την παραπλανητική συμπεριφορά του δράστη, πλάνης, δηλαδή ανεπίγνωστης διάστασης

μεταξύ της βούλησης και της δήλωσης βούλησης ή διατήρηση ή ενίσχυση της υπάρχουσας πλάνης, 3) ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της παραπλανητικής συμπεριφοράς του δράστη και της πλάνης που προκλήθηκε από αυτή στον παθόντα, 4) πράξη, παράλειψη ή ανοχή, εξαιτίας της πλάνης, από τον παθόντα, η οποία (πράξη κλπ) ενέχει περιουσιακή διάθεση, 5) ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της πλάνης του παθόντος και της περιουσιακής διάθεσης, 6) επέλευση, εξαιτίας της περιουσιακής διάθεσης που έγινε από εκείνον που παραπλανήθηκε, βλάβης στην περιουσία αυτού ή άλλου, η οποία συνίσταται είτε στη μείωση είτε στη χειροτέρευση της περιουσίας του παθόντος και 7) δόλος του δράστη, που περιλαμβάνει τη γνώση και τη θέληση τέλεσης των στοιχείων του εγκλήματος και του μεταξύ αυτών αιτιώδους συνδέσμου, καθώς και σκοπός του δράστη να αποκομίσει ο ίδιος ή άλλος παράνομο περιουσιακό όφελος, όχι όμως και πραγματοποίηση του οφέλους αυτού (ΑΠ 511/2023, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1203/2022, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 210/2022, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1071/2021, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 131/2020, ΤΝΠ Νόμος). Η κατά τα ανωτέρω παραπλάνηση του άλλου πραγματοποιείται, με τρεις υπαλλακτικά μικτούς τρόπους (παράσταση - απόκρυψη - παρασιώπηση) που κατατείνουν σε ένα και το αυτό έγκλημα, οι οποίοι διαφέρουν εννοιολογικά μεταξύ τους και από τους οποίους οι δύο πρώτοι συνιστούν περιπτώσεις θετικής απαιτηλής συμπεριφοράς, ενώ ο τρίτος, της παρασιώπησης αληθινών γεγονότων, περίπτωση απαιτηλής συμπεριφοράς δια παραλείψεως, με την παράλειψη δηλαδή ανακοίνωσης αληθινών γεγονότων, για τα οποία υπήρχε υποχρέωση ανακοίνωσης από τον νόμο, τη σύμβαση ή την προηγούμενη συμπεριφορά του υπαιτίου (ΟΛΑΠ 3/2019, ΠοινΧρ 2019.424, ΑΠ 465/2023, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 511/2023, ο.α., ΑΠ 121/2021, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 761/2019, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 815/2019, ΤΝΠ Νόμος). Περιουσιακό όφελος συνιστά η αύξηση της περιουσίας του ίδιου του δράστη ή άλλου, καθώς και η ευνοϊκότερη διαμόρφωση της περιουσιακής κατάστασης οποιουδήποτε από αυτούς. Το περιουσιακό αυτό όφελος είναι παράνομο, όταν ο δράστης ή το άλλο πρόσωπο δεν έχει νόμιμη αξίωση κατά του παθόντος, ο δε αξιούμενος, για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος τούτου, σκοπός οφέλους αποτελεί υποκειμενικό στοιχείο του αδικού (έγκλημα με

5° φύλλο της με αριθμό 2144/2024 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.

«υπερχειλή υποκειμενική υπόσταση») (ΑΠ 121/2021, ο.α.). Δηλαδή, το ανωτέρω έγκλημα τελείται με την επιδίωξη ορισμένου περαιτέρω σκοπού, που είναι η αποκομιδή παράνομου περιουσιακού οφέλους του ίδιου ή άλλου με βλάβη τρίτου (ΑΠ 537/2019, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1148/2017, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 787/2015, ΤΝΠ Νόμος). Το επιδιωκόμενο όφελος πρέπει να αποτελεί τον αντίποδα της βλάβης του παθόντος και συνήθως ισούται με αυτό, ήτοι η βλάβη της περιουσίας πρέπει να αντιστοιχεί στο παράνομο περιουσιακό όφελος που ο υπαίτιος επεδίωξε και να είναι άμεσο και αποκλειστικό αποτέλεσμα της απαιτηλής συμπεριφοράς του υπαιτίου (ΑΠ 1499/2013, ΤΝΠ Νόμος). Αν δεν υπάρχει τέτοιος σκοπός, αλλά μόνο σκοπός βλάβης της περιουσίας του παθόντος, τότε τελείται απαιτηλή πρόκληση βλάβης (άρθρο 389 ΠΚ) και όχι απάτη (ΑΠ 649/2020, ΤΝΠ Νόμος, Μ. Μαργαρίτης- Αντ. Μαργαρίτη, ΕρμΠΚ, Έκδοση 4η, άρθρο 386, αριθμ. 39, σελ. 1220). Το πρόσωπο που παραπλανήθηκε δεν απαιτείται να είναι το ίδιο με εκείνο που περιουσιακώς βλάπτεται και έτσι υπάρχει απάτη και όταν ο απατώμενος είναι πρόσωπο άλλο από το περιουσιακώς βλαπτόμενο, αρκεί ο απατώμενος να μπορεί από τα πράγματα ή από το νόμο να ενεργήσει την επιζήμια για τον βλαπτόμενο πράξη ή παράλειψη. Απάτη μπορεί να διαπραχθεί και με την παραπλάνηση του δικαστή, που δικάζει σε πολιτική δίκη, όταν υποβάλλεται σε αυτόν ψευδής ισχυρισμός και υποστηρίζεται με την εν γνώσει προσκόμιση ψευδών αποδεικτικών μέσων, ήτοι πλαστών ή νοθευμένων εγγράφων ή γνησίων μεν, ψευδών όμως κατά περιεχόμενο ή με ψευδείς καταθέσεις μαρτύρων κλπ, από τα οποία παραπλανήθηκε ο δικαστής και εξέδωσε οριστική απόφαση υπέρ των απόψεων του δράστη και σε βάρος του αντιδίκου του, συνεπεία της οποίας επήλθε βλάβη στην περιουσία του αντιδίκου του. Απάτη στο δικαστήριο διαπράττεται και όταν η δίκη διεξάγεται κατ' ειδική διαδικασία. Η απάτη επί δικαστηρίου είναι τετελεσμένη, όταν με τους ψευδείς ισχυρισμούς που προβάλλει ο υπαίτιος και ενισχύονται από προσκομιζόμενα αναληθή αποδεικτικά μέσα, παραπλανάται το δικαστήριο και εκδίδει απόφαση

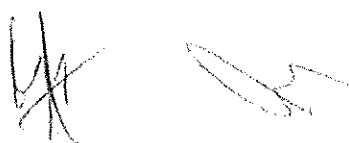
υπέρ των απόψεων του δράστη και σε βάρος του αντιδίκου του. Αν, όμως, το δικαστήριο δεν παραπλανήθηκε από τους ψευδείς ισχυρισμούς και τα ψευδή αποδεικτικά στοιχεία και απέρριψε αυτούς ή δεν εκδόθηκε οριστική απόφαση, τότε υφίσταται απόπειρα απάτης (ΑΠ 1071/2021, ο.α., ΑΠ 1224/2020, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 568/2020, Αρμ 2020.1913, ΑΠ 1246/2020, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 308/2018, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1236/2018, ΤΝΠ Νόμος). Συνακόλουθα, η επίκληση και προσκόμιση ψευδών αποδεικτικών μέσων είναι απαραίτητη για την συγκρότηση του εγκλήματος της απάτης στο δικαστήριο, ακόμη και με τη μορφή της απόπειρας τέλεσής του, καθόσον μόνο η υποβολή αναληθούς ισχυρισμού με την αγωγή ή το ένδικο βοήθημα ή μέσο ή με τις προτάσεις δεν συνιστά πράξη, η οποία περιέχει αρχή εκτέλεσής της, κατά την έννοια του άρθρου 42 παρ. 1 του ΠΚ (ΑΠ 568/2020, ο.α., ΑΠ 512/2011, ΤΝΠ Νόμος, ΣυμβαΠ 224/1987, ΠοινΧρ 1987.405, ΜονΕφΑθ 6463/2022, ΤΝΠ Νόμος). Έτσι, μόνη η προβολή ψευδών ισχυρισμών, χωρίς επίκληση και προσκόμιση ψευδών αποδεικτικών στοιχείων, δεν στοιχειοθετεί ούτε απόπειρα απάτης επί δικαστηρίου (ΕφΠειρ 339/2020, ΤΝΠ Νόμος, ΜονΕφΠειρ 223/2020, ΤΝΠ Νόμος, ΕφΘεσ 156/1992, Αρμ 1992.755, ΕφΑιγ 84/2021, ΤΝΠ Νόμος, ΕφΔωδ 176/2018, ΤΝΠ Νόμος). Η απάτη στο δικαστήριο μπορεί να τελεστεί και με την αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση αληθούς περιστατικού, όταν η αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση μπορεί να παραπλανήσει το Δικαστήριο στην έκδοση δυσμενούς για τον αντίδικο απόφασης, η οποία θα του προξενήσει περιουσιακή βλάβη, που θα αποφευγόταν, εάν ο διάδικος ή ο νόμιμος αντιπρόσωπος ή ο δικηγόρος του τηρούσε τις εκ του άρθρου 116 ΚΠολΔ υποχρεώσεις του (καθήκον αλήθειας) και ανακοίνωνε στο δικαστήριο το σημαντικό για την όλη υπόθεση περιστατικό, εφόσον συντρέχουν κατά τα λοιπά οι αντικειμενικές και υποκειμενικές προϋποθέσεις του εγκλήματος αυτού. Έτσι, όταν η αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση έγινε από το διάδικο ή τον νόμιμο αντιπρόσωπο ή το δικηγόρο του με σκοπό να αποκομίσει ο ίδιος ή άλλος παράνομο περιουσιακό όφελος με αντίστοιχη βλάβη ξένης περιουσίας, που θα επέλθει ακριβώς λόγω της ηθελημένης παραπλάνησης του δικαστηρίου με την αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση του κρίσιμου για

6° φύλλο της με αριθμό 2144/2024 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.

την όλη υπόθεση περιστατικού, μπορεί να τελεστεί η πράξη της απάτης στο δικαστήριο (ΣυμβΑΠ 176/2006, ΤΝΠ Νόμος, ΣυμβΑΠ 1310/1989, ΠοινΧρ 1990.567, ΕφΠειρ 339/2020, ο.α., ΕφΛαρ 138/2004, ΕλλΔνη 2004.840, ΕφΔωδ 176/2018, ο.α.), εφόσον, βέβαια, γίνεται επίκληση και προσκόμιση ψευδών αποδεικτικών μέσων. Ειδικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 116 παρ. 1 ΚΠολΔ, «Οι διάδικοι, οι νόμιμοι αντιπρόσωποι και οι πληρεξούσιοί τους οφείλουν να τηρούν τους κανόνες των χρηστών ηθών και της καλής πίστης, να αποφεύγουν ενέργειες που φανερά οδηγούν στην παρέλκυση της δίκης, να εκθέτουν τα πραγματικά γεγονότα που αναφέρονται στην υπόθεση, έτσι ακριβώς όπως τα γνωρίζουν, με πληρότητα και σύμφωνα με την αλήθεια, αποφεύγοντας διαφορούμενες και ασαφείς εκφράσεις». Η διάταξη αυτή που αποσκοπεί στον περιορισμό της κατάχρησης των δικονομικών δυνατοτήτων επιβάλλει στο διάδικο την τήρηση, κατά τη διενέργεια των διαφόρων διαδικαστικών πράξεων, των κανόνων των χρηστών ηθών και της καλής πίστης. Επίσης, καθιερώνει ως γνήσια υποχρέωση (και όχι απλώς ως δικονομικό βάρος) την τήρηση του καθήκοντος αληθείας. Τούτο απαγορεύει στα ανωτέρω πρόσωπα να προβάλλουν αναληθείς πραγματικούς ισχυρισμούς, την ανακρίβεια των οποίων γνωρίζουν, και να αμφισβητούν πραγματικούς ισχυρισμούς του αντιδίκου, καίτοι γνωρίζουν ότι είναι αληθείς. Δηλαδή, η παράβαση του καθήκοντος αυτού προϋποθέτει ενσυνείδητο ψεύδος (ΑΠ 1480/2017, ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑθ 7/2023, ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑθ 6208/2022, ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑθ 3204/2021, ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑθ 1944/2021, ΤΝΠ Νόμος, ΜονΕφΑιγ 43/2019, ΤΝΠ Νόμος). Και η παρασιώπηση ορισμένων πραγματικών γεγονότων αντιβαίνει στο καθήκον αληθείας, αφού το καθήκον αυτό αναφέρεται μεν στην υποκειμενική μόνο αλήθεια, απαιτεί όμως την ολοκληρωτική αποκάλυψή της (ΕφΑθ 5454/1986, Δίκη 1987.203, Κ. Κεραμιάς, Αστικό δικονομικό δίκαιο, Γενικό Μέρος, Έκδοση 1986, παρ. 70, σελ. 195-196). Δεν τελείται όμως απάτη στο δικαστήριο, όταν ο διάδικος που δεν φέρει το βάρος της απόδειξης κάποιας ένστασης του

αντιδίκου του, παρασιωπά αυτή. Το καθήκον αλήθειας δεν υποχρεώνει τον ενάγοντα να παραθέσει στην αγωγή και γεγονότα που θα μπορούσαν να θελεμελειώσουν ενστάσεις του εναγόμενου. Ειδικότερα, η παρασιώπηση από τον ενάγοντα στο πλαίσιο αγωγής πραγματικού γεγονότος επιβλαβούς για αυτόν, που συνιστά ένσταση και το βάρος της επίκλησης και απόδειξης φέρει ο εναγόμενος (άρθρα 262 και 338 ΚΠολΔ), ο οποίος δεν την προέβαλε ενώπιον του πολιτικού δικαστηρίου κατά την εκδίκαση της υπόθεσης, δεν συνιστά απάτη στο δικαστήριο, διότι κάτι τέτοιο θα ήταν αντίθετο με το σύστημα της κατ' αντιδικία διεξαγωγής της πολιτικής δίκης (άρθρο 106 ΚΠολΔ), ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά της οποίας είναι η υποχρέωση των διαδίκων να ισχυριστούν και αποδείξουν κάθε αυτοτελή ισχυρισμό τους. Και ναι μεν προβλέπεται για τους διαδίκους το καθήκον της αλήθειας, κατά την διεξαγωγή της πολιτικής δίκης, η παραβίασή του όμως στην περίπτωση αυτή επάγεται μόνο δικονομικές συνέπειες, δηλαδή την επιβολή χρηματικής ποινής, ως ποινής τάξης, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 116 και 205 ΚΠολΔ (ΣυμβΕφαΘ 704/1989, ΠοινΧρ 1990.218). Και στην περίπτωση πάντως της αθέμιτης απόκρυψης ή παρασιώπησης αληθούς περιστατικού από το διάδικο ή τον νόμιμο αντιπρόσωπο ή τον δικηγόρο του που επιδιώκει επιθετικά (με αβάσιμη αγωγή ή ένσταση) την ηθελημένη παραπλάνηση του δικαστηρίου, η απάτη στο Δικαστήριο στοιχειοθετείται μόνον όταν, όπως προαναφέρθηκε, η παράβαση του καθήκοντος αλήθειας συνοδεύεται από ψευδή αποδεικτικά μέσα (ΕφΠειρ 339/2020, ο.α., ΕφΔωδ 176/2018, ο.α.). Έτσι, σε κάθε περίπτωση που οι διάδικοι ή οι νόμιμοι αντιπρόσωποι ή πληρεξούσιοι δικηγόροι τους δεν τηρούν το καθήκον αλήθειας, που θεσπίστηκε με το άρθρο 116 ΚΠολΔ, γιατί προβάλλουν ψευδείς ή ακόμη και κακόπιστους ισχυρισμούς ή παρασιωπούν την αλήθεια, χωρίς να επικαλούνται και να προσκομίζουν ψευδή αποδεικτικά στοιχεία, είναι εκτεθειμένοι στις κυρώσεις του άρθρου 205 ΚΠολΔ και όχι σε ποινική δίωξη για απάτη ενώπιον του δικαστηρίου. Σε αντίθετη περίπτωση, θα υπήρχε ο κίνδυνος να ποινικοποιείται κάθε πολιτική δίκη, που επιφέρει περιουσιακές συνέπειες στους διαδίκους και θα καθιερωνόταν έτσι το αξίωμα «ουδεμία δίκη άνευ απάτης». Η παράβαση του καθήκοντος της αλήθειας στις

7° φύλλο της με αριθμό 2144/2024 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.

πολιτικές δίκες, όταν δεν συνοδεύεται και με την σύγχρονη επίκληση και προσαγωγή ψευδών αποδεικτικών μέσων, συνεπάγεται μόνο ασικές δικονομικές συνέπειες. Τούτο συνάγεται και από το άρθρο 205 ΚΠολΔ, στο οποίο εκφράζεται η βούληση του νομοθέτη να μην τιμωρείται για απάτη εκείνος που παραβιάζει το καθήκον αλήθειας. Η προβλεπόμενη στο άρθρο 205 ΚΠολΔ ποινή τάξης θα στερείτο νοήματος, εάν η προσβολή του καθήκοντος αλήθειας ήταν κατά κυριολεξία αξιόποινη με βάση τις διατάξεις περί απάτης. Επομένως, δεν αρκεί μόνο η παρασιώπηση αληθινών γεγονότων ή η άρνηση των αληθινών του αντιδίκου, αλλά απαιτείται και η επίκληση και προσκόμιση ψευδών αποδεικτικών μέσων (Αθ. Κονταξής, Ποινικός Κώδικας, Έκδοση 2000, Τόμος Β', άρθρο 386, σελ. 3542-3543, με παραπομπές σε νομολογία και θεωρητικούς). Η στοιχειοθέτηση της πράξης της απάτης ενώπιον του δικαστηρίου, εξαιτίας της οποίας αυτό παραπλανήθηκε και εξέδωσε απόφαση υπέρ του δράστη της απάτης και σε βάρος της περιουσίας τρίτου προσώπου, το οποίο και ζημιώνεται, συνεπάγεται και υποχρέωση προς αποζημίωση η/και καταβολή χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης του αντιδίκου (άρθρα 297, 298, 914 και 932 ΑΚ), αν δεν αντιμάχεται το δεδικασμένο που απορρέει από την απόφαση που τελικά εκδόθηκε, όπως λ.χ. συμβαίνει όταν η αγωγή που ασκήθηκε κατά παράβαση του καθήκοντος αλήθειας απορρίφθηκε τελεσίδικα ως ουσιαστικά αβάσιμη (ΑΠ 1480/2017, ο.α., ΕφΛαρ 138/2004, ο.α.). Εάν ο ενάγων, κατά παράβαση του καθήκοντος αλήθειας, άσκησε προφανώς αβάσιμη αγωγή, από την οποία ζημιώθηκε ο εναγόμενος, δίχως όμως να διαπράξει απάτη στο δικαστήριο, μπορεί να στοιχειοθετηθεί αδικοπρακτική του ευθύνη, κατά την έννοια των άρθρων 914 και 919 ΑΚ, εφόσον η εκ μέρους του παράβαση του καθήκοντος αλήθειας έγινε δολίως και κατά τρόπο που αντιβαίνει τα χρηστά ήθη, αυτός ενήργησε με πρόθεση να τον βλάψει ηθικά και οικονομικά, υφίσταται αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της συμπεριφοράς του και της βλάβης που ο εναγόμενος υπέστη και η εν λόγω

αξίωση του τελευταίου δεν προσκρούει στο από την τελεσίδικη δικαστική απόφαση δεδικασμένο (ΕφαΘ 362/2017, ΤΝΠ Νόμος, ΕφΛαρ 289/2014, Δικ/φία 2016.227). Εξάλλου, κατά το άρθρο 522 ΚΠολΔ, «Με την άσκηση της έφεσης η υπόθεση μεταβιβάζεται στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο μέσα στα όρια που καθορίζονται με την έφεση και τους πρόσθετους λόγους». Η διάταξη αυτή ρυθμίζει ειδικώς, σε σχέση με την έφεση, την καθιερούμενη από το άρθρο 106 ΚΠολΔ γενική αρχή της διάθεσης, σύμφωνα με την οποία «Το δικαστήριο ενεργεί μόνο ύστερα από αίτηση διαδίκου και αποφασίζει με βάση τους πραγματικούς ισχυρισμούς που προτείνουν και αποδεικνύουν οι διάδικοι και τις αιτήσεις που υποβάλλουν, εκτός αν ο νόμος ορίζει διαφορετικά». Συνεπώς, το αίτημα της έφεσης και οι λόγοι αυτής, που το στηρίζουν, οριοθετούν το μεταβιβαστικό αποτέλεσμα της έφεσης. Κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 522 ΚΠολΔ, με την άσκηση της έφεσης η υπόθεση μεταβιβάζεται στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο μόνο κατά τα προσβαλλόμενα «κεφάλαια». «Κεφάλαιο» θεωρείται η αυτοτελής αίτηση δικαστικής προστασίας, που δημιουργεί χωριστό αντικείμενο δίκης (στο πλαίσιο της ίδιας διαφοράς) και εκκρεμοδικίας και για την οποία (αίτηση) εκδόθηκε χωριστή διάταξη της απόφασης (ΑΠ 15/2020, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 344/2020, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 894/2020, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1090/2018, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 173/2010, ΤΝΠ Νόμος). Σφάλματα ή παραλείψεις του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου που δεν προσβάλλονται με λόγο έφεσης από τον εκκαλούντα δεν μπορούν να ερευνηθούν αυτεπαγγέλτως από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, του οποίου η εξουσία οριοθετείται κατά τα ανωτέρω από τους λόγους έφεσης και το αίτημα που στηρίζεται σε αυτούς. Επομένως, η παραδοχή από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο ανύπαρκτου λόγου έφεσης ή η επανάκριση κεφαλαίου της απόφασης έξω από τα όρια της έφεσης και των προσθέτων λόγων συνιστούν πλημμέλειες που εμπίπτουν στον από τον αριθμό 8 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ αναιρετικό λόγο, εκτός αν πρόκειται για ισχυρισμούς που όφειλε να ερευνήσει και αυτεπαγγέλτως το δευτεροβάθμιο δικαστήριο (ΟΛΑΠ 22/2005, ΕΛΛΔνη 2005.715, ΑΠ 194/2021, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1108/2021, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 385/2021, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 894/2020, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 248/2019, ΤΝΠ Νόμος). Αν,

8° φύλλο της με αριθμό 2144/2024 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.

λοιπόν, η εκκαλούμενη απόφαση περιέχει περισσότερες επιβλαβείς για τον εκκαλούντα διατάξεις, δεν μεταβιβάζεται στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο η υπόθεση για όλες, αλλά μόνο για εκείνες, για τις οποίες προβάλλονται παράπονα με την έφεση και τους προσθέτους λόγους (ΜονΕφαθ 413/2021, ΤΝΠ Νόμος, Εφαθ 5290/1991, ΕλλΔνη 1993. 1636). Έτσι, το εφετείο δεν μπορεί να εκδώσει απόφαση για κεφάλαιο μη εκκληθέν (ΑΠ 1174/2020, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1096/2020, ΤΝΠ Νόμος), ούτε μετά την εξαφάνιση της πρωτόδικης απόφασης (ΑΠ 527/2022, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 192/1998, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 526/1995, ΝοΒ 1996.985, Εφαθ 1531/2011, ΕπισκΕμπΔ 2011.861). Συνεπώς, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, για να αποφασίσει, αν πρέπει ή όχι να εξαφανίσει την εκκαλούμενη απόφαση, είναι υποχρεωμένο να περιοριστεί στην έρευνα μόνο των παράπονων που διατυπώνονται με τους λόγους της έφεσης ή τους πρόσθετους λόγους και των ισχυρισμών που, ως υπεράσπιση κατά των λόγων αυτών, προβάλλει, σύμφωνα με το άρθρο 527 αριθμ. 1 ΚΠολΔ, ο εφεσίβλητος, καθώς και εκείνων των ζητημάτων, η έρευνα των οποίων προηγείται, ως αναγκαίο προαπαιτούμενο για να ληφθεί απόφαση σε σχέση με τα παράπονα που διατυπώνονται με τους λόγους έφεσης και τα οποία κατά νόμο εξετάζει αυτεπαγγέλτως το δικαστήριο, όπως είναι το ορισμένο ή η νομική βασιμότητα της αγωγής ή της ένστασης, που αυτεπαγγέλτως τα εξετάζει το εφετείο στην περίπτωση που με την έφεση διατυπώνονται παράπονα μόνο για την κρίση ως προς την ουσιαστική βασιμότητα αυτών (ΑΠ 194/2021, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 231/2021, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 385/2021, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1108/2021, ο.α., ΑΠ 782/2019, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 781/2017, ΤΝΠ Νόμος). Ειδικότερα, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, στο πλαίσιο του μεταβιβαστικού αποτελέσματος της έφεσης, κατά το άρθρο 522 ΚΠολΔ, έχει ως προς την αγωγή την ίδια εξουσία, την οποία έχει και το πρωτοβάθμιο δικαστήριο και μπορεί να εξετάσει αυτεπάγγελτα αν η αγωγή είναι ορισμένη, παραδεκτή και νόμιμη και να την απορρίψει, αν σιερείται των απαραίτητων στοιχείων για τη θεμελίωσή

της ή ασκήθηκε απαράδεκτα ή δε στηρίζεται στο νόμο, με τις διακρίσεις που επιβάλλονται από τη λειτουργία του δεδικοσμένου (άρθρο 322 ΚΠολΔ) και την αρχή της απαγόρευσης της έκδοσης επιβλαβέστερης απόφασης για τον εκκαλούνται (άρθρο 536 παρ. 1 ΚΠολΔ) (ΑΠ 1176/2020, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1004/2017, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1237/2014, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 629/2010, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 911/2008, ΤΝΠ Νόμος), υπό τον όρο πάντως ότι το σχετικό κεφάλαιο έχει μεταβιβασθεί στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο (ΜονΕφΘεσ 1747/2021, ΤΝΠ Νόμος). Έτσι, εάν ο ενάγων με την έφεση παραπονιέται, γιατί η αγωγή του απορρίφθηκε εν όλω ή εν μέρει ως κατ' ουσίαν αβάσιμη, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο ερευνά αυτεπαγγέλτως το παραδεκτό, το ορισμένο και το νόμιμο αυτής και, εάν την κρίνει απαράδεκτη ή αόριστη ή μη νόμιμη, εξαφανίζει την εκκαλουμένη απόφαση και απορρίπτει αντίστοιχα την αγωγή, χωρίς την υποβολή ειδικού παραπόνου. Στην περίπτωση αυτή, επειδή κατά το άρθρο 534 ΚΠολΔ δεν επιτρέπεται η αντικατάσταση των αιτιολογιών της εκκαλουμένης, διότι η αντικατάσταση αυτή οδηγεί σε διαφορετικό κατά το αποτέλεσμα διατακτικό, εξαφανίζεται η εκκαλούμενη απόφαση και απορρίπτεται η αγωγή ως αόριστη, απαράδεκτη ή μη νόμιμη, και μάλιστα χωρίς ειδικό για αυτό παράπονο, δεδομένου ότι η απόφαση αυτή είναι επωφελέστερη για τον εκκαλούντα από την εκκληθείσα (ΑΠ 489/2021, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 347/2020, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 140/2019, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 258/2015, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 356/2013, ΤΝΠ Νόμος).

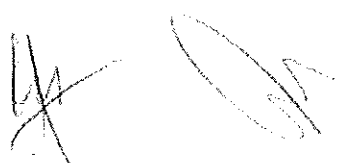
Στην προκειμένη περίπτωση, οι ενάγοντες και ήδη εκκαλούντες με την από 25-07-2017 και με Α.Κ.Δ. [REDACTED] αγωγή τους ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, ισχυρίστηκαν, ότι ο πρώτος εξ αυτών, με το από 20-03-2014 ιδιωτικό συμφωνητικό επαγγελματικής μίσθωσης που κατάρτισε με τον εναγόμενο, μίσθωσε από αυτόν το αναφερόμενο ακίνητο που βρίσκεται [REDACTED] και επί της οδού [REDACTED] προκειμένου να το χρησιμοποιήσει αποκλειστικά ως πρατήριο πώλησης υγρών καυσίμων και πετρελαιοειδών προϊόντων, πλυντήριο αυτοκινήτων και λιπαντήριο. Ότι στο πιο πάνω ιδιωτικό συμφωνητικό μίσθωσης περιλήφθηκε, μεταξύ άλλων, ο όρος, σύμφωνα με τον οποίο επιτρεπόταν στον μισθωτή να ιδρύσει και να

9^ο φύλλο της με αριθμό 2144/2024 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.

εγκαταστήσει επί του μίσθιου νομικά πρόσωπα, για την άσκηση των προαναφερομένων δραστηριοτήτων, με την προϋπόθεση, ότι θα μειείκε και ο ίδιος σε αυτά και θα το γνωστοποιούσε εγγράφως μαζί με το καταστατικό στο εκμισθωτή, ευθυνόμενος στην περίπτωση αυτή έναντι αυτού εις ολόκληρον μαζί με το νομικό πρόσωπο για την καταβολή του μισθώματος. Ότι λίγες μέρες μετά την υπογραφή του μισθωτηρίου συμβολαίου άλλαξαν τα δεδομένα, με βάση τα οποία ο πρώτος εξ αυτών μίσθωσε το πιο πάνω κατάστημα, και παρέστη ανάγκη να εγκαταστήσει στο μίσθιο εταιρεία, στην οποία δεν θα συμμετείχε ο ίδιος τυπικά, αλλά θα συνεργαζόταν με αυτή στην εκμετάλλευση του πρατηρίου με ιδιαίτερη συμφωνία, που θα έκαναν μεταξύ τους και επομένως δεν μπορούσε να ενεργήσει μονομερώς, για να την εγκαταστήσει στο μίσθιο. Ότι για το λόγο αυτό αποιάθηκε στον εναγόμενο και αφού του εξέθεσε την κατάσταση του ζήτησε να του επιτρέψει, μέσω τροποποίησης του πιο πάνω μισθωτηρίου, να υπομισθώσει το μίσθιο στην δεύτερη εξ αυτών ετερόρρυθμη εταιρεία με την επωνυμία **[REDACTED]**», στην οποία δεν συμμετείχε. Ότι ο εναγόμενος δέχθηκε την πρότασή του και έτσι κατάρτισαν μαζί του το από 31-03-2014 ιδιωτικό συμφωνητικό τροποποίησης, με το οποίο συμφώνησαν το μίσθιο να μισθωθεί στην δεύτερη εξ αυτών και έναντι του εναγόμενου να ευθύνεται εις ολόκληρο για την καταβολή του μισθώματος και ο πρώτος εξ αυτών, ενώ κατά τα λοιπά θα ίσχυαν οι όροι της από 20-03-2014 σύμβασης μίσθωσης. Ότι ο εναγόμενος στις 08-08-2014 δήλωσε ηλεκτρονικά την τροποποίηση της μίσθωσης στην αρμόδια ΔΟΥ, ενώ στις 07-05-2014 υπέγραψε υπεύθυνη δήλωση, με την οποία δήλωνε, ότι γνώριζε και συμφωνούσε να εκδοθεί άδεια στο όνομα της δεύτερης εξ αυτών, προκειμένου να την υποβάλουν στην Διεύθυνση Μεταφορών και Επικοινωνιών του Νοτίου Τομέα Αττικής, για να μπορέσει να εκδοθεί άδεια πρατηρίου καυσίμων στο όνομα της εταιρείας. Ότι το πρατήριο καυσίμων το συνεκμεταλλεύονταν, μέσω αφανούς εταιρείας που είχαν συστήσει και από τις 31-03-2014, που έγινε η τροποποίηση του μισθωτηρίου

συμβολαίου, ο εναγόμενος εισέπραττε το συμφωνηθέν μίσθωμα, χωρίς ποτέ να δημιουργηθεί οποιοδήποτε πρόβλημα στην μισθωτική τους σχέση. Ότι ο εναγόμενος στις αρχές του έτους 2016 τους ζήτησε, αν ήθελαν να παραμείνουν στο πρατήριο, να του καταβάλουν αύξηση στο μηνιαίο μίσθωμα, ποσού πεντακοσίων (500,00) ευρώ χωρίς απόδειξη (μαύρα) και όταν αυτοί αρνήθηκαν, τους απείλησε έμμεσα, αναφέροντας, ότι θα ασκούσε κάθε δικαίωμα που του παρέιχε ο νόμος. Ότι στις 15-04-2016 ο εναγόμενος τους κοινοποίησε την από 11-04-2016 Εξώδικη Διαμαρτυρία - Δήλωση - Πρόσκληση - Καταγγελία Μίσθωσης, με την οποία κατήγγειλε την μεταξύ αυτού και του πρώτου εξ αυτών από 20-03-2014 σύμβαση μίσθωσης, ζητώντας την απόδοσή του στις 12-05-2016, αφενός μεν για σπουδαίο λόγο, ισχυριζόμενος ότι κατά παράβαση του ανωτέρω ειδικού όρου της, προχώρησε στην υπομίσθωση του μισθίου στην δεύτερη εξ αυτών, χωρίς ωστόσο, παρά τις επανειλημμένες οχλήσεις του, να του κοινοποιήσει το καταστατικό της, έτσι ώστε να διαπιστωθεί ότι μετείχε και ο ίδιος σε αυτήν, αφετέρου δε λόγω των αναφερομένων οφειλόμενων τελών καρτοσήμου, ποσού διακοσίων ιριάνια τεσσάρων (234,00) ευρώ, που αντιστοιχούσαν στο μηνιαίο μίσθωμα των πεντακοσίων (500,00) ευρώ και ληξιπρόθεσμων λογαριασμών στην ΕΥΔΑΠ για την υδροδότηση του μισθίου, ποσού εξακοσίων σαράντα ενός (641,00) ευρώ, αποφεύγοντας όμως δολίως να μνημονεύσει την από 31-03-2014 τροποποίηση της από 20-03-2014 μίσθωσης, με την οποία είχε συναινέσει στην παραχώρηση της χρήσης του μισθίου στη δεύτερη εξ αυτών. Ότι η καταγγελία της μίσθωσης ήταν προφανώς αβάσιμη, καθότι ο πρώτος εξ αυτών, βάσει της από 31-03-2014 τροποποίησης του αρχικού μισθωτηρίου, δεν είχε παραχωρήσει αντισυμβατικά τη χρήση του μισθίου στην δεύτερη εξ αυτών, ενώ δεν όφειλε χρήματα στον εναγόμενο και στην ΕΥΔΑΠ. Ότι παρόλα αυτά, ο εναγόμενος άσκησε την από 30-05-2016 και με Α.Κ.Δ. [REDACTED] αγωγή σε βάρος τους ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών (Διαδικασία Μισθωτικών Διαφορών), με την οποία ζήτησε να του αποδώσουν την χρήση του μισθίου, ισχυριζόμενος ότι όφειλαν μισθώματα και τα τέλη ύδρευσης στην ΕΥΔΑΠ και ότι ο πρώτος εξ αυτών παραβίασε τον όρο του από 20-03-2014 μισθωτηρίου συμβολαίου, που του

10^ο φύλλο της με αριθμό 2144/2024 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.

απαγόρευε την παραχώρηση της χρήσης του μισθίου σε εταιρία, που δεν συμμετείχα ίδιος ως εταίρος, αποκρύπτοντας συγχρόνως την από 31-03-2014 έγγραφη τροποποίηση του αρχικού συμφωνητικού. Ότι κατά την εκδίκαση της αγωγής ενώπιον του πιο πάνω Δικαστηρίου στις 06-10-2016, ο αναφερόμενος πληρεξούσιος δικηγόρος τους, δεν προσκόμισε ως σχετικό ούτε επικαλέστηκε με τις προτάσεις την από 20-03-2014 τροποποίηση του αρχικού μισθωτηρίου, με αποτέλεσμα να εκδοθεί η με αριθμό 60/2017 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών, με την οποία έγινε δεκτή η αγωγή του εναγόμενου. Ότι ο τελευταίος με την εν λόγω αγωγή του παρέστηκε ενώπιον του Δικαστή του Ειρηνοδικείου Αθηνών το ψευδές γεγονός, ότι είχε παραβιαστεί ο ανωτέρω όρος του από 20-03-2014 ιδιωτικού συμφωνητικού μίσθωσης, ενώ του απέκρυψε ότι αυτό είχε τροποποιηθεί και ότι ο ίδιος είχε δώσει την συναίνεση του, ώστε να υπομισθωθεί το μίσθιο στην δεύτερη εξ αυτών. Ότι ο εναγόμενος, με τις προτάσεις του ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών, προσκόμισε ως αποδεικτικό μέσο των ισχυρισμών του μόνο το από 20-03-2014 ιδιωτικό συμφωνητικό μίσθωσης ακινήτου, την από 11-04-2016 εξώδικη δήλωση και την από 07-05-2014 υπεύθυνη δήλωση, ενώ απέκρυψε το γεγονός, ότι στις 30-03-2104 είχε επέλθει τροποποίηση του συμφωνητικού μίσθωσης και ότι ο ίδιος είχε συναινέσει στην παραχώρηση της χρήσης του μισθίου προς την δεύτερη εξ αυτών. Ότι αυτός παρέστηκε ψευδώς στον Δικαστή του Ειρηνοδικείου Αθηνών, ότι ο πρώτος εξ αυτών τον εξαπάτησε, παριστάνοντας του ψευδώς, ότι είναι εταίρος στην δεύτερη εξ αυτών ετερόρρυθμη εταιρεία, και έτσι παραπλανήθηκε και πείσθηκε να υπογράψει την από 07-05-2014 υπεύθυνη δήλωση, για να μπορέσει η εταιρεία να εγκατασταθεί στο μίσθιο. Ότι ο Δικαστής του Ειρηνοδικείου Αθηνών παραπλανήθηκε από την αθέμιτη απόκρυψη, άλλως παρασιώπηση από μέρους του εναγόμενου του ιδιωτικού συμφωνητικού τροποποίησης του αρχικού μισθωτηρίου και από την από μέρους του παράσταση ψευδών γεγονότων ως αληθινών, ότι δηλαδή το μίσθιο ακίνητο υπομισθώθηκε από τον πρώτο εξ αυτών προς την

δεύτερη εξ αυτών, χωρίς να μετέχει ο ίδιος ως αρχικός μισθωτής στο νομικό πρόσωπο της εταιρείας, όπως όφειλε με το από 20-03-2014 συμφωνητικό, με αποτέλεσμα να εκδώσει την με αριθμό 60/2016 απόφαση, που κήρυξε προσωρινά εκτελεστή, με την οποία έκανε δεκτή την αγωγή και διέταξε την απόδοση της χρήσης του μίσθιου. Ότι ο εναγόμενος, δυνάμει της με αριθμό 149/09-03-2017 έκθεσης βίαιης αποβολής και εγκατάστασης, τους απέβαλε από το μίσθιο και έτσι υπέστησαν τεράστια περιουσιακή ζημιά. Ότι αυτός με την προαναφερόμενη συμπεριφορά του τέλεσε την αξιόποινη πράξη της απάτης στο δικαστήριο, κατά την έννοια του άρθρου 386 ΠΚ, καθότι με την παράσταση ψευδών γεγονότων ως αληθινών και την αθέμιτη απόκρυψή τους παραπλάνησε τον Δικαστή του Ειρηνοδικείου Αθηνών, που έκανε δεκτή την αγωγή του, προκειμένου να πετύχει ευνοϊκή ρύθμιση της υπόθεσής του, βλάπτοντας αντίστοιχα την περιουσία τους. Ότι η δεύτερη εξ αυτών υπέστη την λεπτομερώς αναφερόμενη στην αγωγή ζημιά, λόγω της αγοράς του εξοπλισμού και της τέλεσης των απαραίτητων ενεργειών για την λειτουργία του πρατηρίου υγρών καυσίμων, η οποία ανέρχεται συνολικά στο ποσό των τριάντα πέντε χιλιάδων επτακοσίων είκοσι έξι κόμμα τριάντα τεσσάρων (35.726,34) ευρώ, καθώς λόγω καταβολής αποδοχών δώρου Πάσχα 2017, ποσού επτακοσίων τεσσάρων κόμμα ογδόντα τεσσάρων (704,84) ευρώ και επιδόματος αδείας 2017, ποσού χιλίων εκατόν εβδομήντα τεσσάρων κόμμα ογδόντα έξι (1.174,86) ευρώ, στους διαλαμβανόμενους έξι εργαζόμενους που απασχολούσε στο πρατήριο και τους οποίους υποχρεώθηκε να απολύσει, μετά την έξωσή της από το μίσθιο στις 09-03-2017. Ότι εξαιτίας της απάτης στο δικαστήριο που τέλεσε ο εναγόμενος και της έξωσής τους από μίσθιο τους προξενήθηκε η αναφερόμενη ηθική βλάβη, για την αποκατάσταση της οποίας πρέπει να τους επιδικαστεί ως χρηματική ικανοποίηση το ποσό των τριάντα χιλιάδων (30.000,00) ευρώ σε καθένα εξ αυτών, ενώ επιφυλάσσονται πλέον του ανωτέρω ποσού για εκείνο των τριάντα (30,00) ευρώ, το οποίο θα ζητήσει έκαστος, παριστάμενος ως πολιτικός ενάγων ενώπιον του αρμόδιου ποινικού δικαστηρίου. Με βάση το ιστορικό αυτό, οι ενάγοντες ζήτησαν, όπως το αίτημα της αγωγής παραδεκτά τράπηκε από καταψηφιστικό σε αναγνωριστικό με τις

11° φύλλο της με αριθμό 244/2024 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.

προτάσεις που προκατέθεσαν ενώπιον του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου (άρθρα 223 εδ. β', 294, 295 παρ. 1 εδ. β' και 297 ΚΠολΔ): 1) να αναγνωρισθεί ότι ο εναγόμενος υποχρεούται να καταβάλει: α) στον πρώτο εξ αυτών το ποσό των τριάντα χιλιάδων (30.000,00) ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, με το νόμιμο τόκο από την επόμενη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την ολοσχερή εξόφλησή του και β) στην δεύτερη εξ αυτών το ποσό των τριάντα έξι χιλιάδων εννιακοσίων ενός κόμμα είκοσι (36.901,20) ευρώ ως αποζημίωση και το ποσό των τριάντα χιλιάδων (30.000,00) ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, με το νόμιμο τόκο από την επόμενη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την ολοσχερή εξόφλησή τους, 2) να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η απόφαση που θα εκδοθεί, 3) να απαγγελθεί κατά του εναγόμενου προσωπική κράτηση διάρκειας ενός έτους ως μέσο εκτέλεσης της εκδοθησομένης απόφασης και 4) να καταδικαστεί ο εναγόμενος στη δικαστική τους δαπάνη. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, δικάζοντας αντιμωλία των διαδικών, με την εκκαλούμενη οριστική απόφασή του απέρριψε την αγωγή ως μη νόμιμη, ως προς το κεφάλαιό της που αφορούσε την αιτούμενη από την δεύτερη ενάγουσα αποζημίωση συνολικού ποσού τριάντα έξι χιλιάδων εννιακοσίων ενός κόμμα είκοσι (36.901,20) ευρώ και ως προς τα παρεπόμενα αιτήματά της να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η απόφαση που θα εκδοθεί και (σιγή) να απαγγελθεί κατά του εναγόμενου προσωπική κράτηση διάρκειας ενός έτους και ως κατ' ουσίαν αβάσιμη ως προς το κεφάλαιό της, που αφορούσε την αιτούμενη από τους ενάγοντες χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Κατά της ανωτέρω απόφασης παραπονιούνται οι ενάγοντες, με την υπό κρίση έφεσή τους, για τον διαλαμβανόμενο σε αυτήν μοναδικό λόγο, που ανάγεται σε κακή εκτίμηση των αποδείξεων και ζητούν την εξαφάνισή της, έτσι ώστε να γίνει δεκτή η πιο πάνω αγωγή τους και να καταδικαστεί ο εναγόμενος στη δικαστική τους δαπάνη. Εφόσον η έφεση στρέφεται μόνο κατά του κεφαλαίου της εκκαλούμενης απόφασης, που απέρριψε την

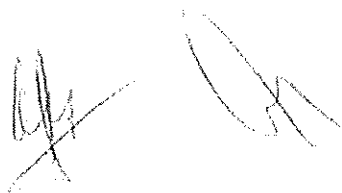
αγωγή ως προς την χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης ως κατ' ουσίαν αβάσιμη, αφού με αυτή ζητείται η εξαφάνισή της λόγω κακής εκτίμησης των αποδείξεων, το παρόν Δικαστήριο δεν μπορεί να επιληφθεί και των μη εκκληθέντων κεφαλαίων της, που αφορούν την αποζημίωση και τα πιο πάνω παρεπόμενα αιτήματα της αγωγής, τα οποία απορρίφθηκαν ως μη νόμιμα και δεν προσβάλλονται με λόγους έφεσης, με αποτέλεσμα η απόφαση ως προς αυτά να έχει καταστεί τελεσίδικη. Επειδή οι εκκαλούντες με την έφεσή τους παραπονιούνται, γιατί η αγωγή τους ως προς το κεφάλαιό της, που αφορούσε την επιδίκαση της ζητούμενης από αυτούς χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, απορρίφθηκε ως κατ' ουσίαν αβάσιμη, το παρόν δευτεροβάθμιο Δικαστήριο μπορεί, στο πλαίσιο του μεταβιβαστικού αποτελέσματος της έφεσης, κατά το άρθρο 522 ΚΠολΔ, να ερευνήσει αυτεπαγγέλτως το παραδεκτό, το ορισμένο και το νόμιμο αυτής, χωρίς την υποβολή ειδικού παραπόνου. Ενόψει των ανωτέρω και με βάση το προαναφερόμενο περιεχόμενο, η ένδικη αγωγή τυγχάνει κατά το πιο πάνω μέρος της, σύμφωνα με τις προπαρατεθείσες νομικές σκέψεις, απορριπτέα ως μη νόμιμη, καθότι αληθώς υποτιθέμενα τα πραγματικά περιστατικά που διαλαμβάνονται σε αυτή δεν στηρίζονται στο νόμο. Ειδικότερα, με βάση τα αναφερόμενα στην αγωγή πραγματικά περιστατικά δεν στοιχειοθετείται η πράξη της απάτης στο δικαστήριο, κατά την προπαρατεθείσα έννοια του άρθρου 386 ΠΚ και εντεύθεν ούτε αδικοπρακτική ευθύνη του εναγόμενου, κατά τις διατάξεις των άρθρων 299, 914 και 932 ΑΚ και ως εκ τούτου αυτός δεν έχει υποχρέωση να καταβάλει στους ενάγοντες χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, καθότι: 1) αυτός, ασκώντας την από 30-05-2016 και με Α.Κ.Δ. [REDACTED] αγωγή του σε βάρος των εναγομένων ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών, με την οποία ζήτησε να του αποδώσουν την χρήση του μισθίου, για τους λόγους ότι όφειλαν μισθώματα σε αυτόν και τέλη ύδρευσης στην ΕΥΔΑΠ και ότι ο πρώτος ενάγων παραβίασε τον όρο του από 20-03-2014 μισθωτηρίου συμβολαίου, ο οποίος του απαγόρευε να παραχωρήσει την χρήση του μισθίου σε εταιρεία, στην οποία δεν συμμετείχε ίδιος ως εταίρος, δεν είχε σκοπό να αποκομίσει περιουσιακό όφελος, δηλαδή να αυξήσει την περιουσία του ή να διαμορφώσει

12° φύλλο της με αριθμό 2144/2024 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.

ευνοϊκότερα την περιουσιακή του κατάσταση. Τούτο δε, διότι η αιτούμενη από τον εναγόμενο απόδοση του μισθίου λόγω καταγγελίας της επίδικης σύμβασης μίσθωσης, χωρίς την έκθεση από τους ενάγοντες περαιτέρω πραγματικών περιστατικών, βάσει των οποίων αυτός είχε ήδη βρει άλλον μισθωτή για να εκμισθώσει το μίσθιο έναντι μεγαλύτερου μισθώματος από εκείνο που αυτοί του κατέβαλαν, δεν οδηγεί σε αύξηση της περιουσίας του, ούτε σε ευνοϊκότερη διαμόρφωση της, ενόψει και του γεγονότος ότι απώλεσε το μηνιαίο μίσθωμα ποσού πεντακοσίων (500,00) ευρώ, που αυτοί ανελλιπώς του κατέβαλαν, οφείλοντας σε αυτόν, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στην αγωγή πραγματικά περιστατικά, μόνο το τέλος χαρτοσήμου, το οποίο ανέρχονταν συνολικά στο ποσό των διακοσίων τριάντα τεσσάρων (234,00) ευρώ και στην ΕΥΔΑΠ για τέλη ύδρευσης, το ποσό των εξακοσίων σαράντα ενός (641,00) ευρώ. Επιπροσθέτως, η τυχόν επιδίκαση δικαστικών εξόδων στον εναγόμενο στο πλαίσιο της αποδοχής της αγωγής του, αφορούν την κάλυψη των δαπανών που αυτός προέβη για την άσκησή της και έτσι δεν συνιστούν περιουσιακό όφελος του. Κατά τον τρόπο αυτό ο εναγόμενος, με βάση τα περιστατικά που διαλαμβάνονται στην αγωγή, ασκώντας την πιο πάνω μισθωτική αγωγή σε βάρος των εναγόντων, δεν είχε σκοπό να αποκομίσει περιουσιακό όφελος, το οποίο αποτελεί υποκειμενικό στοιχείο του αδίκου, δεδομένου ότι η απάτη στο δικαστήριο είναι έγκλημα με «υπερχειλή υποκειμενική υπόσταση». Με τη συνδρομή θέλησης από τον εναγόμενο πρόκλησης βλάβης στην περιουσία των εναγόντων μέσω της άσκησης της πιο πάνω αγωγής και συνιρεχόντων και των λοιπών στοιχείων της αντικειμενικής και υποκειμενικής υπόστασης, που ταυτίζονται με εκείνα της απάτης (πλην του σκοπού του δράστη να αποκομίσει ο ίδιος ή άλλος παράνομο περιουσιακό όφελος), καθώς της προσκόμισης ψευδών αποδεικτικών μέσων, θα μπορούσε να στοιχειοθετηθεί η πράξη της απατηλής πρόκληση βλάβης (άρθρο 389 ΠΚ) και συνεπώς αδικοπραξίας, πλην, όμως, δεν αναφέρονται στην ένδικη αγωγή, ούτε έστω περιγραφικά, ότι αυτός είχε πρόθεση να τους βλάψει. II)

Ο εναγόμενος στην αγωγή που άσκησε σε βάρος των εναγόντων ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών, με την οποία ζητούσε, για τους αναφερόμενους σε αυτήν λόγους, να του αποδώσουν τη χρήση του μισθίου, προέβη, με βάση τα διαλαμβανόμενα στην ένδικη αγωγή, στην εν γνώσει του παράσταση ψευδών γεγονότων σαν αληθινών, καθώς στην αθέμιτη απόκρυψη αληθινών γεγονότων και συγκεκριμένα ότι είχε παραβιαστεί ο όρος του από 20-03-2014 ιδιωτικού συμφωνητικού μίσθωσης, που είχε καταρτίσει με τον πρώτο ενάγοντα, ο οποίος απαγόρευε την παραχώρηση της χρήσης του μισθίου σε εταιρεία, στην οποία δεν συμμετείχε ο ίδιος ως εταίρος, καθότι είχε παραχωρήσει τη χρήση του στην δεύτερη ενάγουσα, χωρίς να έχει συμμετοχή σε αυτήν, καθώς ότι ο πρώτος ενάγων τον εξαπάτησε, παριστάνοντας του ψευδώς, ότι ήταν εταίρος στην δεύτερη ενάγουσα ετερόρρυθμη εταιρεία, και έτσι παραπλανήθηκε και πείσθηκε να υπογράψει την από 07-05-2014 υπεύθυνη δήλωση, για να μπορέσει η εταιρεία να εγκατασταθεί στο μίσθιο. Ωστόσο, ο εναγόμενος κατά τη συζήτηση της ανωτέρω αγωγής ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών στις 06-10-2016, δεν επικαλέστηκε και προσκόμισε ψευδή αιμοδεικτικά μέσα, ήτοι πλαστά ή νοθευμένα έγγραφα ή γνήσια μεν, αλλά ψευδή κατά περιεχόμενο ή ψευδείς καταθέσεις μαρτύρων κλπ., αφού με τις προτάσεις του ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, προσκόμισε ως αποδεικτικά μέσα των ισχυρισμών του μόνο το από 20-03-2014 ιδιωτικό συμφωνητικό μίσθωσης ακινήτου, την από 11-04-2016 εξώδικη δήλωση και την από 07-05-2014 υπεύθυνη δήλωση, τα οποία ήταν γνήσια έγγραφα και δεν είχαν ψευδές περιεχόμενο. Μόνο, όμως, η υποβολή από τον εναγόμενο των πιο πάνω αναληθών, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στην ένδικη αγωγή, ισχυρισμών με την μισθωτική αγωγή που άσκησε σε βάρος των εναγόντων ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών, χωρίς την επίκληση και προσκόμιση από αυτόν ψευδών αποδεικτικών μέσων δεν συνιστά πράξη, η οποία περιέχει αρχή εκτέλεσής της, κατά την έννοια του άρθρου 42 παρ. 1 του ΠΚ και έτσι δεν στοιχειοθετείται το έγκλημα της απάτης στο δικαστήριο, ούτε με τη μορφή της απόπειρας τέλεσής του. Συνεπώς, μόνη η προβολή από τον εναγόμενο των πιο πάνω ψευδών ισχυρισμών, χωρίς την εκ μέρους του επίκληση και προσκόμιση ψευδών αποδεικτικών στοιχείων, δεν συγκροτεί ούτε την

13^ο φύλλο της με αριθμό 2144/2024 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.

πράξη της απόπειρας απάτης στο δικαστήριο. III) Το γεγονός ότι ο εναγόμενος, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην ένδικη αγωγή πραγματικά περιστατικά, στην πιο πάνω μισθωτική αγωγή που άσκησε σε βάρος των εναγόντων ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών, παρασιώπησε το αληθινό γεγονός ότι στις 30-03-2104 είχε επέλθει τροποποίηση του από 20-03-2014 αρχικού ιδιωτικού συμφωνητικού μίσθωσης και ότι αυτός είχε συναινέσει στην παραχώρηση της χρήσης του μισθίου από τον πρώτο ενάγοντα στην δεύτερη ενάγουσα, δεν συνιστά απάτη στο δικαστήριο, καθότι, όταν ο ενάγων, στο πλαίσιο μιας αγωγής που έχει ασκήσει ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων, επικαλείται τις συμβατικές υποχρεώσεις του εναγομένου προς θεμελίωση των αγωγικών του αξιώσεων, δικαιούται ο εναγόμενος να προβάλει κατ' ένσταση (άρθρο 262 παρ. 1 ΚΠολΔ) τη νεότερη τροποποιητική ή καταργητική συμφωνία των μερών κατά το άρθρο 361 (ΑΠ 1506/2005, ΕλλΔνη 2006.131, ΑΠ 404/2002, ΤΝΠ Νόμος). Επομένως, τον ισχυρισμό ότι τροποποιήθηκε η από 20-03-2014 σύμβαση μίσθωσης, δυνάμει της από 30-03-2104 νεότερης σύμβασης που καταρτίστηκε μεταξύ των διαδίκων και βάσει της οποίας ο πρώτος ενάγων μπορούσε να παραχωρήσει τη χρήση του μισθίου στην δεύτερη ενάγουσα, με αποτέλεσμα να καταλύεται η αγωγική αξίωση του ενάγοντος, που θεμελιωνόταν στην αρχική μισθωτική σύμβαση, έπρεπε ως ένσταση του άρθρου 361 ΑΚ να επικαλεστούν και να αποδείξουν οι ενάγοντες, οι οποίοι έφεραν και το αντίστοιχο δικονομικό βάρος. Ο εναγόμενος έτσι, ο οποίος δεν έφερε το βάρος της επίκλησης και απόδειξης της ένστασης του άρθρου 361 ΑΚ, ότι είχε καταρτιστεί η από 30-03-2014 νεότερη τροποποιητική σύμβαση της από 20-03-2014 σύμβασης μίσθωσης, που είχε συναφθεί μεταξύ αυτού και του πρώτου ενάγοντα και με βάση την οποία η δεύτερη ενάγουσα μπορούσε να χρησιμοποιεί το μίσθιο, παρασιωπώντας να αναφέρει στην αγωγή του την τροποποίηση αυτή του μισθωτηρίου, δεν τέλεσε την πράξη της απάτης στο δικαστήριο (άρθρο 386 ΠΚ). Το καθήκον αλήθειας, σύμφωνα με το άρθρο 116 ΚΠολΔ, δεν υποχρεώνει τον

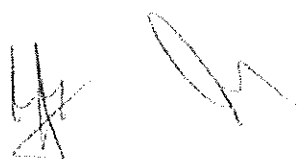
εναγόμενο να παραθέσει στην μισθωτική αγωγή που άσκησε σε βάρος των εναγόντων ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών και το πιο πάνω γεγονός, που θα μπορούσε να θεμελιώσει ένσταση των εναγόντων. Ειδικότερα, η παρασιώπηση από τον εναγόμενο στο πλαίσιο της εν λόγω αγωγής που άσκησε του πιο πάνω επιβλαβούς πραγματικού γεγονότος για αυτόν, που συνιστά ένσταση και το βάρος της επίκλησης και απόδειξης έφεραν οι ενάγοντες (άρθρα 262 και 338 ΚΠολΔ), οι οποίοι δεν την προέβαλαν ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών κατά την εκδίκαση της υπόθεσης στις 06-10-2016, δεν συνιστά απάτη στο δικαστήριο, διότι κάτι τέτοιο θα ήταν αντίθετο με το σύστημα της κατ' αντιδικία διεξαγωγής της πολιτικής δίκης (άρθρο 106 ΚΠολΔ), ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά της οποίας είναι η υποχρέωση των διαδίκων να ισχυριστούν και αποδείξουν κάθε αυτοτελή ισχυρισμό τους. Η παραβίαση δε του καθήκοντος της αλήθειας, κατά την διεξαγωγή της πολιτικής δίκης, επιφέρει στην περίπτωση αυτή μόνο δικονομικές συνέπειες, οι οποίες συνίστανται στην επιβολή χρηματικής ποινής, ως ποινής τάξης, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 116 και 205 ΚΠολΔ. IV) Σε κάθε περίπτωση, ο εναγόμενος, παρασιωπώντας να αναφέρει στην μισθωτική αγωγή του το πιο πάνω αληθινό γεγονός, δίχως όμως να επικαλεστεί και να προσκομίσει ψευδή αποδεικτικά στοιχεία, δεν διέπραξε το έγκλημα της απάτης στο δικαστήριο, ούτε με τη μορφή της απόπειρας τέλεσής του, η δε παραβίαση του καθήκοντος αληθείας επισύρει μόνο τις προαναφερόμενες δικονομικές συνέπειες. Περαιτέρω, ακόμη και εάν ήθελε θεωρηθεί, ότι ο εναγόμενος διέπραξε την πράξη της απάτης στο δικαστήριο, δεν στοιχειοθετείται αδικοπρακτική του ευθύνη προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης των εναγόντων, καθότι δεν υπάρχει αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της εκτιθέμενης στην ένδικη αγωγή ως άνω παράνομης και υπαίτιας συμπεριφοράς του και της μη περιουσιακού χαρακτήρα ζημίας που οι ενάγοντες υπέστησαν. Ειδικότερα, σύμφωνα με τη θεωρία της πρόσφορης αιτίας, που εφαρμόζεται στο πεδίο του ιδιωτικού δικαίου, δεν υφίσταται αιτιώδης σύνδεσμος, που αποτελεί μία από τις προϋποθέσεις που πρέπει να συντρέχουν σωρευτικά για την θεμελίωση αδικοπρακτικής ευθύνης του εναγόμενου, καθότι οι ανωτέρω πράξεις και παραλείψεις του, δηλαδή η εν γνώσει του αφενός μεν παράσταση των

14^ο φύλλο της με αριθμό 2144/2024 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.

προαναφερόμενων ψευδών γεγονότων σαν αληθινών και η αθέμιτη απόκρυψη αληθινών γεγονότων, αφετέρου δε η παρασιώπηση αληθινών γεγονότων στην μισθωτική αγωγή που άσκησε σε βάρος των εναγόντων ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών, κατά το χρόνο και με τους όρους που έλαβαν χώρα δεν ήταν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, ικανές ούτε μπορούσαν αντικειμενικά να επιφέρουν, κατά τη συνηθισμένη και κανονική πορεία των πραγμάτων και χωρίς τη μεσολάβηση άλλου περιστατικού, το συγκεκριμένο επιζήμιο αποτέλεσμα που επήλθε. Όταν ασκείται μια αγωγή, ο διάδικος, κατά κανόνα, δεν περιορίζεται στην άρνηση των αυτοτελών ισχυρισμών του αντιδίκου του αλλά συνήθως για την άμυνα του προτείνει ενστάσεις, αντενστάσεις κλπ, δηλαδή προτείνει νέα αυτοτελή περιστατικά που εξουδετερώνουν το αντίπαλο δικαίωμα του αντιδίκου του, είτε οριστικά είτε προσωρινά (Μ. Μαργαρίτης - Αντ. Μαργαρίτη, ΕρμΚΠολΔ, Έκδοση 2η, Τόμος Ι, άρθρο 262, αριθμ. 1, σελ. 450). Οι ανωτέρω πράξεις και παραλείψεις του εναγόμενου αποτέλεσαν μία από τις αιτίες που συνέβαλαν απλώς στην επέλευση της μη περιουσιακής ζημίας των εναγόντων, ωστόσο κρίσιμη ή πρόσφορη αιτία (causa adaequata) ήταν η παράλειψη των τελευταίων να προτείνουν την εκ του άρθρου 361 ΑΚ ένσταση της μεταγενέστερης κατάρτισης μεταξύ των διαδικών της από 30-03-2014 τροποποιητικής σύμβασης της από 20-03-2014 σύμβασης μίσθωσης, δυνάμει της οποίας η δεύτερη ενάγουσα είχε δικαίωμα να κάνει χρήση του μισθίου. Η ανωτέρω δηλαδή συμπεριφορά του εναγόμενου προκάλεσε απλώς κατά λογική αιτιότητα την μη περιουσιακή ζημία των εναγόντων (υπό την έννοια της *condicio sine qua non*), αλλά δεν είχε γενικώς την τάση και την ικανότητα να οδηγήσει σε αυτήν, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, καθότι, εάν αυτοί είχαν προτείνει την πιο πάνω ένσταση, όπως θα έπραττε κάθε άλλος διάδικος, που θα βρισκόταν στη αντίστοιχη θέση τους, σύμφωνα με την κοινή ανθρώπινη πείρα, αυτή δεν θα είχε επέλθει. Επομένως, επειδή η μη περιουσιακή ζημία των εναγόντων οφείλεται στην ιδιομορφία της

συγκεκριμένης περίπτωσης και δη στο ότι αυτοί παρέλειψαν να προτείνουν την πιο πάνω ένσταση, που αποτελούσε την κρίσιμη ή πρόσφορη αιτία, δεν υφίσταται αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της αδικοπρακτικής συμπεριφοράς του εναγόμενου και της μη περιουσιακής ζημίας που αυτοί υπέστησαν. Άλλως και επικουρικός, ακόμη και εάν γίνει δεκτό, ότι η ανωτέρω συμπεριφορά του εναγόμενου ήταν, κατά τη συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων, ικανή να επιφέρει και θα επέφερε την μη περιουσιακή ζημία των εναγόντων, αυτή τελικά δεν επήλθε από την συμπεριφορά αυτή, αλλά από το μεταγενέστερο, εξαιρετικό και απρόβλεπτο γεγονός, ότι οι τελευταίοι δεν υπέβαλαν την ανωτέρω ένσταση, με αποτέλεσμα να διακοπεί ο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ των πράξεων και παραλείψεων του εναγόμενου και της προκληθείσας ηθικής βλάβης των εναγόντων και έτσι να αίρειται η αδικοπρακτική του ευθύνη για καταβολή σε αυτούς χρηματικής ικανοποίησης. Τέλος, δεν μπορεί να στοιχειοθετηθεί αδικοπρακτική ευθύνη του εναγόμενου, με βάση τις διατάξεις των άρθρων 914 και 919 ΑΚ, καθότι οι εναγόντες δεν εκθέτουν στην ένδικη αγωγή, ότι αυτός παραβίασε το καθήκον αλήθειας δολίως και κατά τρόπο που αντιβαίνει τα χρηστά ήθη, ασκώντας προφανώς αβάσιμη αγωγή σε βάρος τους και ότι ενήργησε με πρόθεση για να τους βλάψει ηθικά και οικονομικά. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, η ένδικη αγωγή κατά το πιο πάνω μέρος της τυχάνει απορριπτέα ως μη νόμιμη. Επομένως, επειδή το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο απέρριψε την αγωγή ως προς το κεφάλαιό της, που αφορά την αιτηθείσα από τους εναγόντες χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης ως κατ' ουσίαν αβάσιμη, πρέπει, σύμφωνα με τις ανωτέρω νομικές σκέψεις, να γίνει η έφεση δεκτή, να εξαφανιστεί η εκκαλούμενη απόφαση ως προς το προαναφερόμενο κεφάλαιό της, καθώς και εκείνο των δικαστικών εξόδων, ενόψει του ότι το κεφάλαιο αυτό ως συνεχόμενο με την ουσία της υπόθεσης συνεξαφανίζεται και το παρόν Δικαστήριο θα προσδιορίσει την καταβλητέα δικαστική δαπάνη και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας (ΑΠ 521/2002, ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑθ 3358/2021, ΤΝΠ Νόμος, ΜονΕφΑθ 215/2020, ΤΝΠ Νόμος, ΜονΕφΑθ 369/2019, ΤΝΠ Νόμος, ΜονΕφΠειρ 207/2015, ΤΝΠ Νόμος, ΜονΕφΠατρ 192/2022, ΤΝΠ Νόμος) και αφού το παρόν Δικαστήριο κρατήσει και

15° φύλλο της με αριθμό 2144/2024 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.

δικάσει την αγωγή κατά το πιο πάνω μέρος της κατ' ουσίαν (άρθρο 535 παρ. 1 ΚΠολΔ), πρέπει αυτή να απορριφθεί ως μη νόμιμη. Εξαιτίας δε της απόρριψης της αγωγής κατά το προαναφερόμενο μέρος της ως μη νόμιμης, παρέλκει η εξέταση του αιτήματος του εφεσίβλητου, που υπέβαλε με τις προτάσεις που κατέθεσε ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, περί επίδειξης από τους εκκαλούντες του πρωτότυπου εγγράφου της από 31-03-2014 τροποποίησης μίσθωσης. Σημειωτέον ότι, επειδή οι εκκαλούντες, με την κρινόμενη έφεσή τους, προσβάλλουν την εκκαλουμένη απόφαση, η οποία περιέχει περισσότερες επιβλαβείς διατάξεις για αυτούς, μόνο ως προς το κεφάλαιό της που αφορά την αιτούμενη από αυτούς χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, το παρόν Δικαστήριο δεν μπορεί, σύμφωνα με τις προπαρατεθείσες νομικές σκέψεις, ακόμα και μετά την εξαφάνιση της πρωτόδικης απόφασης κατά το πιο πάνω μέρος της, να εκδώσει απόφαση για τα λοιπά με εκκληθέντα κεφάλαιά της και συγκεκριμένα για τα λοιπά αιτήματα της αγωγής, που αφορούν την επιδίκαση αποζημίωσης, την κήρυξη της απόφασης ως προσωρινά εκτελεστής και την απαγγελία κατά του εναγόμενου προσωπικής κράτησης διάρκειας ενός έτους, τα οποία διατηρούν την αυτοτέλειά τους και απορρίφθηκαν ως μη νόμιμα, αφού στερείται εξουσίας για αυτεπάγγελτη έρευνά τους. Περαιτέρω, επειδή η κρινόμενη έφεση έγινε δεκτή και εξαφανίστηκε η εκκαλουμένη απόφαση κατά το κεφάλαιό της που αφορά την χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης και ως εκ τούτου οι εκκαλούντες, που άσκησαν το εν λόγω ένδικο μέσο, θεωρούνται, ως προς την τύχη του κατατεθέντος παράβολου, ότι νίκησαν και έτσι δικαιούνται της επιστροφής του, ανεξαρτήτως αν η τελική κρίση του παρόντος Δικαστηρίου επί της ουσίας της υπόθεσης είναι ή όχι ευνοϊκότερη για αυτούς (ΑΠ 532/2016, ΤΝΠ Νόμος, ΜονΕφΑθ 4496/2021, ΤΝΠ Νόμος, ΜονΕφΠειρ 130/2022, ΤΝΠ Νόμος, ΤριμΕφΘεσ 1827/2022, ΤΝΠ Νόμος, ΤριμΕφΠατρ 138/2022, ΤΝΠ Νόμος, ΤριμΕφΛαμ 22/2022, ΤΝΠ Νόμος), πρέπει να διαταχθεί, σύμφωνα με το

άρθρο 495 παρ. 3 εδ. προτ. ΚΠολΔ, η επιστροφή του παραβόλου ποσού εκατό (100,00) ευρώ σε αυτούς, που το κατέθεσαν. Τέλος, πρέπει να συμψηφισθούν στο σύνολό τους τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδικών και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας, επειδή η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν ήταν ιδιαίτερα δυσχερής (άρθρα 179 και 183 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει κατ' αντιμωλία των διαδικών.

Δέχεται τυπικά και κατ' ουσίαν την έφεση.

Εξαφανίζει την με αριθμό 6634/2020 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών ως προς το κεφάλαιό της, που αφορά την αιτούμενη από τους ενάγοντες χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, καθώς και ως προς εκείνο των δικαστικών εξόδων.

Κρατεί και δικάζει την υπόθεση.

Απορρίπτει την αγωγή κατά το πιο πάνω μέρος της.

Διατάσσει την επιστροφή στους εκκαλούντες του με αριθμό 44439902795202140088/2021 παραβόλου, ποσού εκατό (100,00) ευρώ, που αυτοί κατέθεσαν για την άσκηση της έφεσης.

Συμψηφίζει τα δικαστικά έξοδα για αμφοτέρους τους βαθμούς δικαιοδοσίας μεταξύ των διαδικών.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Αθήνα στις 23-05-2024, χωρίς την παρουσία των διαδικών και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

